

indadtil kræver et stadigt og nøje Samarbejde netop paa de Omraader, jeg her har nævnt, Omraader, hvor de vigtigste Afgørelser kan træffes, uden at det giver sig Udtryk i Lovforslag eller i Bevilling. Dette Samarbejde mellem Regering og Rigsdag maa være af en meget nøjere og stadigere Art end det, der hidtil har været. I Ny og Næ har vi haft et lukket Møde, der er blevet givet Meddelelser, undertiden er der stillet Spørgsmaal fra Finansudvalget, som Regeringen redbort har besvaret, men om nogen fortsat Følgen med fra Rigsdagens eller noget Rigsdagsorgans Side i, hvad der foregaar eller forberedes paa disse Omraader, om nogen fortsat Meningsudveksling, om Adgang fra Rigsdagens Side til at tage Initiativ, derom har der ikke været Tale. Dette kommer, mener jeg, af, at vi har savnet en Institution, som man har haft i saa godt som alle neutrale Lande under Krigen, og som jeg navnlig ved, man i vore Nabolande, Norge og Sverige, har haft megen Gavn af, et politisk Udvalg, som havde den særlige Opgave at følge med disse Forhold og repræsentere Rigsdagen overfor Regeringen i disse Sager. I Sverige er et saadant politisk Udvalg jo en gammelkendt Institution, kendt i Sveriges Historie Aarhundreder tilbage, og det har ogsaa spillet en meget betydelig Rolle under den nuværende Krig. I Norge har et saadant Udvalg ikke Hævd som i Sverige, der er det skabt for Tilfældet, men ogsaa der har der været en saadan stadig og levende Følgen med, et Samarbejde mellem Rigsdag og Regering gennem dette Udvalg. Nu kan man sige, at vi har et saadant Udvalg i Finansudvalget, men det er en meget ufuldkommen Hjælp i denne Henseende. For det første er Finansudvalget ikke valgt med denne Opgave for Øje. Dernæst er det fuldt optaget af det Hverv, som det har faaet betroet af Rigsdagen som sin egentlige, nemlig det meget væsentlige at drøfte og tage Stilling til alle Bevillingsspørgsmaal.

Den Henstilling, som jeg med den Begrundelse, jeg her har nævnt, agter at gøre, og som jeg mener stærkt støttes ved hele den foreliggende Situation, haaber jeg vil blive velvillig modtaget af Rigsdagens forskellige Partier. Det skulde da være mit Forslag, at Partierne vilde overveje Muligheden af en Rigsdagsbeslutning om at nedsætte et Fællesudvalg af Folketing og Landsting. Dette Fællesudvalg skulde have den Opgave, jeg her har skitseret, at fungere som politisk Udvalg for Rigsdagen,

og det vil kunne blive Rigsdagens stadige Organ til at følge disse Forhandlinger, til at tage de Initiativer overfor Regeringen, som Rigsdagen mener det rigtigt at tage, og være Mellemed mellem Regeringen og Rigsdagens Partier. I et saadant Fællesudvalg skulde Partierne naturligvis som i andre saadanne Udvalg være repræsenterede efter deres Størrelse. Dette Udvalgs Nedsættelse behøver paa ingen Maade at udelukke de lukkede Møder, idet der ofte vil foreligge Tilfælde, hvor netop det politiske Udvalg vil opfordre Regeringen til at fremkomme med direkte Meddelelser til Rigsdagens samtlige Medlemmer. Det vil heller ikke borttage fra Finansudvalget noget af dets rimelige Myndighed; thi i alle de Spørgsmaal, hvortil der kræves finansiel Bevilling, vil Regeringen naturligvis som hidtil maatte henvende sig til Finansudvalget. Det er naturligt, at et Ønske som det, jeg her har fremført, har særlig Interesse for Mindretalspartierne. Det er ganske klart, at de Partier, der staar Regeringen fjernest, har størst Interesse deri; men jeg nærer det Haab, at Flertalspartierne og Regeringen vil have saa megen Retfærdighedsfølelse og saa megen sund Opfattelse af Forholdene, at de selv vil føle, at Virkeliggørelsen af et Forslag som dette er i Samarbejdets og Forstaaelsens Interesse.

Endelig har jeg et Spørgsmaal til Regeringen og ganske særlig til den højtærede Statsminister. Det er Spørgsmaalet om, hvilken Stilling Regeringen indtager til en Sag, der ofte har været under offentlig Drøftelse og i den sidste Tid har givet Anledning til forskellige Henvendelser. Det er Spørgsmaalet om Regeringens Stilling til Kravet om en Opfyldelse af den Løfteparagraf, der findes i den nye Grundlovs § 50: „Om Udlændinges Adgang til at blive Ejere af fast Ejendom her i Landet fastsættes Regler ved Lov“. Særlig de store Gaardsalg til Udlændinge, der i de sidste Maaneder har fundet Sted, har sat Fart i Bevægelsen for at søge denne Løfteparagraf opfyldt. Der er blevet indgivet en talrig underskrevet Adresse fra forskellige Medborgere og Medborgerinder i den Anledning, og der er fremkommet en Henvendelse, som jeg synes har særlig Vægt netop her, hvor det drejer sig om Jordsalg, nemlig fra de samvirkende Landboforeninger med Ønsket om, at denne Løfteparagraf maatte blive opfyldt. Jeg vil her pege paa, at Udsigten til Fredens Nærmelse gør dette Spørgsmaal i særlig Grad brændende. Forhaabentlig bliver der ingen